

bragte med derfra, forlenede dem med et Skær af Mystik. Men hertil bidrog ogsaa Pastor Fjaltrings mærkelige og mangeartede Viden. Per stiftede her for første Gang Bekendtskab med saadan noget som den middelalderlige Teologi. Han førtes ind i Skolastikernes byzantinske Tanketempler, indviedes i de førreformatoriske Sværmeres gotisk-fantastiske Drømmesyner, hørte om Mænd som Mester Eckart, Johannes Tauler, Ruysbrock og Gerhard Groot, hvis Personligheder aabenbart havde fristet Pastor Fjaltring til vidtløftige Studier. Men forresten syntes ingen Lærebygning eller Troesretning i Fortid og Nutid at være ham fremmed. Selv med visse uhyggelige Udslag af en forvendt religiøs Fantasi som Satansdyrkelsen, Rosenkreuzerordenen og den sorte Messe var han overraskende fortrolig. Han gengav ofte ordret efter Hukommelsen lange Stykker af saadanne Løn-samfunds Forfattere og tog dem undertiden i Forsvar mod Kirkefædrenes Angreb.

Hvad der dog stadig optog Per mest under disse Besøg, var Pastor Fjaltrings egen Personlighed og det Præg af Selvoplevelse, han satte paa alt, hvad han talte om. Som han var fortrolig med alle Tankegange, syntes han at kende enhver menneskelig Lyst og Smerte af personlig Erfaring. Selv naar han talte om Helvede, skete det paa en Maade og med et sygt Blik, som om han havde været der og i Erindringen paany gennem-